

Major gšt. Jan R u m l:

Cíle a pásma činnosti s hlediska styku a spojení.

I. Operační rozkaz jako prvek styku.

Polní řád zdůrazňuje již v prvních člancích jednak mohutnost moderních zbraní, jednak nutnost jejich spolupráce za společným cílem. Této součinnosti dosahujeme podle úvodu k předpisu G-VIII-1 stálými složkami styku, jako jsou kázeň, jednotnost výcviku a myšlení, dále proměnnými složkami styku, jako jsou operační plány (rozkazy) a zprávy, a konečně pojítky.

Článek uveřejněný ve VR., X. (1929) čís. 11 a 12, který oceňuje způsoblost pojítek pro službu v poli, dal nám málo uspokojivé zvěři. Naše pojítka jsou buď málo výkonná, anebo jejich zřízení, a to právě pojítek výkonnějších, vyžaduje značné námahy a času. Všechna pak jsou více méně nespolehlivá, takže musíme počítati se značným opožděním zpráv anebo rozkazů. Zjistili jsme rovněž, že obtíže spojení rostou s rychlostí pohybu vojsk, s mohutností vlivů nepřítelů (palby) a nepříznivého počasí.

Zdar operace vyžaduje však těsné spolupráce jak vojsk, tak různých zbraní za společným cílem. Nezbyvá tedy než nahraditi dočasně selhavší pojítka stálými prvky styku (předpisy, výcvikem atd.), hlavně však jeho proměnnými složkami (operačními rozkazy a včasnými zprávami, získanými zejména pozorováním).

Jinými slovy, šťastná iniciativa velitelů operujících jednotek v duchu operačního plánu, opírající se o stejný výcvik, doktrínu, a pečlivě organisované pozorování dovoluje zařídit vše, čeho si daná situace právě žádá.

Konkretní studium problému vyžaduje přesného podkladu. Volím útok na sotva upravenou posici, prováděný pěší divisi po obou stranách ve svazu, a to z těchto důvodů:

a) pěší divise je normální soběstačnou jednotkou složenou ze všech zbraní,

b) útok jest operace, při které je soulad úsilí vojsk všech zbraní podmínkou úspěchu,

c) spojení za útoku jest obtížné, neboť jde o pohyb, a to v palbě nepřítelů.

Jinak říkajíc, za útoku je potřebí dokonalého spojení, ač právě pojítka budou vydána nejtěžší zkoušce a nebude lze na ně plně spolehnouti. Záleží tedy mnoho na dokonalosti operačních rozkazů, má-li se útok zdařiti.

Když jsme těmito úvahami určili své stanovisko k operačním rozkazům vůbec a seznali jejich důležitost jakožto prvku styku, studujme, jakým podmínkám musí vyhovovati, aby byly vojskům vůdčí hvězdou v každé situaci.

Pro koho se vydává rozkaz? — Pro podřízené! To nám dává hledisko, z kterého musíme vycházeti. Vše, co podřízení nepotřebují věděti, do rozkazu nepatří. Tím vyhovíme nejlépe stručnosti rozkazů,

hlásané polním řádem, a současně i jeho nařízení o utajení operací (G-V., čl. 93 a 94). Naproti tomu je důležitější otázka, co musí operační rozkaz obsahovati, aby se podřízení mohli v každé situaci přiléhavě rozhodnouti, když selhavší spojení nedovolí dodatí jim závčas nové rozkazy. Myslím, že nechybíme, vžijeme-li se do postavení některého z podřízených, na př. velitele pěšího pluku.

Domnívám se, že oprávněnou zvědavost našeho velitele pluku lze shrnouti v tyto otázky:

Oč vlastně jde? Jaký jest účel operace? (Úkol vyšší jednotky stručně a myšlenka manévru.)

Co mám dělat? Kdy? Kde? Odkud? (Úkol jeho jednotky výstižně určený prostorově a časově.)

Jaké, kdy a kde mám k tomu prostředky?

Jak vypadá překážka, kterou mám zdolati? (Zprávy o nepříteli atd.)

Kdo mi bude chrániti boky a jak? (Sousedé a jejich úkoly.)

Kdo mně bude pomáhat a jak? (Sousedé a jiné zbraně, na př. dělostřelectvo, letci a p.)

Kde jsou nebo budou postupně orgány, od nichž budu dostávat rozkazy a zprávy, a kterým jsem povinen je dodávat? (Styk a spojení.)

Dá-li rozkaz veliteli jasné odpovědi na tyto otázky, může se velitel, prostudovav a obhlédnuv terén, snadno rozhodnouti. Vlastní úkol, účel operace a vůdčí myšlenka manévru nadřízeného velitele dovolují mu pak vésti boj i tehdy, dojde-li k neočekávanému obratu a selhalo-li právě spojení. Opíraje se o místní znalost situace (nepřítele, vlastní a sousedů) a o platné řády, zakročí jistě správně. Nečinnost, strach z odpovídání a vyčkávání rozkazů jsou důkazem velitelské neschopnosti (G-V., články 5 a 6) a mohou vésti k porážce.

Každý velitel má se snažit, aby úlohu svým podřízeným usnadňoval. Článek 87 Polního řádu pak nařizuje, že každý velitel, dávající nějaké jednotce úkol, musí si všemi prostředky zjednat jistotu o tom, že jeho splnění není nemožné.

Jak vyhoví velitel zde vysloveným požadavkům? — Když nelze jinak, aspoň pečlivým studiem dané situace, odporu a nasazením tolika a takových prostředků, kolik a jakých je potřebí k jeho zdolání. Našími zdolávacími prostředky jsou zbraně, které jsou organisovány v pevně stanovených rámcích obsluhy v jednotky. Taktické vlastnosti jednotek jsou závislé na technických vlastnostech zbraní a na způsobu jejich dopravy. Jednotkám velí velitelé. Logicky musí tedy velitel, ukládá-li úkol, uvažovati jednak o taktických a technických vlastnostech vojsk, jednak o tom, zda může podřízený velitel své jednotky za daných podmínek ovládnouti.

Z těchto úvah jasne vystupuje neobyčejná důležitost správně uloženého úkolu. Jakákoli neúměrnost mezi odporem a prostředky vynaloženými k jeho zlomení, nepřihlížení k taktickým vlastnostem vojsk, vyplývajícím z technické podstaty zbraní, a možnostem podřízených veleť, činí úkol nesplnitelným. Takové jednání podvrací důvěru vojsk ve vedení, hlodá na jejich morální hodnotě a může vésti k těžkým ztrátám na životech i materiálu.

II. Pojem cíle a pásma činnosti s hlediska styku.

Nuže, kdy jest úkol dán přesně? — Tehdy, říká-li nám, co, kde a kdy máme učinit, to znamená, je-li přesně určena činnost jednotky v prostoru a v čase. Jde-li o pohyb, nutno říci směr, východisko a cíl a určit, kdy se vyrazí nebo kdy se má pohyb skončiti. V útoku a ve většině operací, v kterých neoperuje jednotka samostatně, nutno prostor omeziti i do stran t. zv. hranicemi pásem činnosti. Ty mají zabrániti jednak smíchání jednotek na křídlech, jednak vzniku mezer a prostorů, o které se nikdo nestará. Jsou tedy cíle, pásma činnosti a časové podmínky provedení údajů řídicími časově a prostorově styk a soulad jednotek neboli jejich spolupráci. Jinými slovy jsou prvky styku.

Než přikročíme k důkladnějšímu rozboru našeho problému cílů a pásem činnosti, bude dobře uvědomiti si, že pojem cíle není pro všechny jednotky týž a že je do jisté míry závislý na velikosti jednotky. Tak na př. nejbližší terénní vlnka je v boji okamžitým cílem družstva, není jím však pro prapor, natož pro armádu. Abychom si uvědomili aspoň zhruba řadu odstínů, jež může pojem cíl mít, přebereme si několik příkladů.

Cíl hlavního velitele mohli bychom snad nazvati politicko-strategickým, a jeho dosažení bude často předmětem dlouhotrvajících operací. Geografické, politické a národohospodářské studium, úvahy o překážkách, o komunikacích, o výhodách a nevýhodách terénu pro boj, taktické zásady, jako na př. odděleně a pohodlně pochodovati, soustředěně však bojovati a mnoho jiných dovolí hlavnímu veliteli ustanoviti se na jistém operačním plánu. Prováděje jej, určí hlavní velitel sílu (prostředky), sestavu, pásma činnosti, operační směry a cíle jednotlivých armád. Operační směry, cíle a pásma činnosti upravují spolu s časovými podmínkami spolupráci a manévry armád. Daleké cíle operací armád mohli bychom tedy dosti přílehavě nazvati cíli operačními.

Velitelé armád si počínají obdobně. Stanovivše svou myšlenku manévru zpravidla na několik dní napřed, určují svým vyšším jednotkám obyčejně cíle denní. Berou tedy v úvahu hlavně denní výkon vojsk za dané situace a v daném terénu. Očekává-li velitel armády střetnutí nebo musí-li armáda projíti soutěskou nebo chce-li velitel armády z jakéhokoliv jiného důvodu podržeti otěže vedení pevněji v ruce, může určit kromě denního i jiné cíle. Vyžaduje-li pak operace, aby úsilí jednotek a zejména spolupráce s armádními útvary, hlavně s dělostřelectvem, byla zladěna, na př. v útoku, bude cílů několik. Jsou to cíle diktované taktickými požadavky styku a spojení jednotek a zbraní, hlavně pěchoty a dělostřelectva, a mohli bychom je pro naši potřebu nazvati cíli taktickými.

III. Vliv nutné hustoty palby na určování pásem činnosti.

Obraťme svůj zřetel opět k útoku v rámci divise. Nuže, oč vlastně v útoku jde? — O vyrvání terénu nepříteli. Terén držíme, umístíme-li na něm své zbraně. Musíme je tam proto dopravit.

Čím nám bude brániti nepřítel v postupu? — Palbou a pohybem (protiútokem). Co je tedy podmínkou postupu? — Ochromení nepřátelské obrany. Nepřátelskou obranu ochromíme buď úplným zničením obranné soustavy nebo jejím umlčením. Tím jsou dány i cíle pro naše zbraně. Jsou to především prostředky, jimiž by nepřítel ohrožoval náš postup (baterie a jejich pozorovatelný, těžké kulomety, lehké kulomety a ostatní zbraně), pak jsou to zálohy, jimiž by mohl podnikati protiútoky, dále orgány obranu řídící (SV., pozorovatelný, ústředny, pojítka atd.) a konečně komunikace a zásobovací střediska všech druhů, které přispívají k živění obrany.

Zásadně se snažíme střilet tak přesně, abychom nepříteli zničili. Můžeme však hned říci, že ho úplně zničit nelze. Zkušenosti z let 1914/18 potvrdily dostatečně toto hledisko. Pěkný obraz toho podává i návrh na Polní řád dělostřelectva D-VIII-1, III. část, v odstavcích udávajících potřeby střeliva k ničení a umlčení (neutralisaci). Srovnáme-li obrovská množství střeliva a dobu potřebnou k zničení jistého cíle se spotřebou a časem postačujícím k jeho umlčení, vidíme, že nákladnost prvního způsobu přesahuje prostě naše možnosti. Ostatně nepatrné celkem výsledky ofensiv po dny a týdny připravovaných vedly již za světové války k taktice krátkých, ale prudkých dělostřeleckých příprav s účelem umlčení nepříteli, následovaných udržováním umlčení za útoku samého. Vždyť dlouhotrvající ničení zbavovalo útočníka možnosti nepříteli překvapiti a dávalo nepříteli dosti času, aby dovezl zálohy.

Ostatně počet cílů, tedy i potřeba materiálu a střeliva, jsou v praxi tak velké, že si stěží opatříme dostatek prostředků i při požadavku pouhého umlčení. To dosvědčují tyto prosté úvahy:

nepřítel nebude nikdy rozložen v jediné jednoduché dobře patrné čáře odporu, nýbrž do hloubky, tedy na ploše, jež podle velikosti nasazených sil bude větší nebo menší;

nikdy nebudeme vědět o nepříteli vše, t. j. kde jsou všechny jeho zbraně a orgány umístěny, buď že je dobře skryl, anebo proto, že jsme měli příliš málo času k podrobnému průzkumu.

Chceme-li tedy zajistiti své pěchotě postup, musíme postřelovati jednak všechny známé cíle, jednak všechny ty zbraně, které se objeví teprve za útoku a mohly by jí škoditi. Cíle, s kterých pěchota není s to, musí býti postřelovány zbraněmi ji podporujícími. Nemáme však dosud pojítka, které by dovolilo okamžitě přednésti žádost velitele pěší čety nebo roty přímo příslušnému kulometníku nebo dělostřelci. Žádost postoupená veliteli praporu běžci neb opticky je dodána kulometníku nebo dělostřelci v nejlepším případě osobně nebo telefonicky. I za tak neobyčejně příznivých okolností bude žádost stěží splněna před uplynutím 30 minut. Z toho vidíme, že by palba řízená skutečnými potřebami pěchoty přicházela pozdě a zdržovala její postup.

Nezbývá proto, než předvídati a postřelovati nejen známé cíle, nýbrž i všechny ony prostory, z nichž by mohl nepřítel naši pěchotu svými zbraněmi ohrožovati. To znamená v praxi sestavit plán palby, v kterém rozdělíme nebezpečné plochy a cíle podle druhu (pevnosti, umístění) a vzdálenosti mezi pěchotou a dělostřelectvem, a tu zase

mezi dělostřelectvo lehké, hrubé, těžké a dalekonosné. Výsledku umlčení dosáhneme jen vynaložením určitého minimálního počtu střeliva v určité době cíl ohrožujícího. Potřeby udávají předpisy, a podle nich můžeme zase naopak kalkulovati potřebu prostředků a čas, nutný k zdolání daných cílů, odporu.

Abychom tak mohli učiniti, studujme technické a taktické vlastnosti zbraní, t. j. účinky, způsob střelby a pohyblivost. Zbraně můžeme rozdělit na zbraně proti živým cílům a na zbraně hodící se proti živým i pevným cílům. První s velice plochou drahou střely jsou hlavní výzbrojí pěchoty, druhé s více méně zakřivenou drahou letu střely jsou organisovány většinou ve svazcích dělostřeleckých. Výbušná střela je tu vlastně zbraní ve vlastním smyslu slova. Hlavní taktickou vlastností první je lehkost a snadná přenosnost jak zbraní, tak střeliva, a proto jsou i jejich nositelé, pěchota, prvkem pohybu. Naproti tomu značná váha výbušné střely zvětšuje obtíže zásobování a nutí vrhače (děla) k tomu, aby se vzdalovaly palebného sledu a setrvaly déle na místě.

Dále možno je rozdělit na zbraně s pevným podstavcem (lafetou) a zbraně bez tohoto podstavce. Pevně podložené zbraně jsou přesnější, neboť odstraňují vlivy střelcovy, nervositu, vyčerpání pohybem, nedokonalý výcvik atd. Proto je praktická účinná vzdálenost, jinak říkajíc praktická účinnost při použití téhož materiálu značně větší. Počítá se pro pušku a lehký kulomet na 600 m, pro těžký kulomet na 2000 m, ač dostřel je stejný (asi 5 km). Těžkým kulometem bychom mohli stříleti i na větší vzdálenosti, nemůžeme však výsledky palby úspěšně pozorovati.

U děl závisí účinnost na vlastnostech střely a na přesnosti vrhu, tedy na technické dokonalosti provedení hlavně a na jejím opotřebení. Rozptyl roste se vzdáleností. Ač dostřel našeho lehkého materiálu je kolem 10 km, hrubého 12 km, přece počítáme s účinným dostřelem lehkého dělostřelectva na 5—6 km, hrubého na 6—8 km. Na tyto vzdálenosti je rozptyl ještě tak malý, že přiblíží-li se pěchota na bezpečnostní vzdálenost (200 m u lehkého, 400 m u hrubého) k postřelovanému cíli, není ještě v nebezpečí zásahu. Za pohybu stříleti nemohou. Jejich pohyblivost závisí na váze materiálu, ta pak zpravidla na ráži a konečně na způsobu dopravy (soumaři, hipomobilní, automobilisované nesené a tažené). Podle toho je pěchota s to zničit do hloubky 600 m před sebou vlastními prostředky živé nekryté cíle a umlčeti zbraně částečně ukryté tím, že jejich obsluhu nutí k skrytí. Proti cílům pevným a ukrytým potřebuje zbraní s větším účinkem (výbušnou střelou) a eventuálně se zakřivenou drahou letu střely, t. j. ručních granátů, vrhačů ručních granátů, minometů, pěchotních děl, nestačí-li pomoc dělostřelectva. Proti vzdálenějším cílům potřebuje podle druhu cíle těžkých kulometů a hlavně vydatně a podle svých potřeb řízené palby dělostřelectva.

Nemáme prostředků nadbytek, musíme tedy šetřiti. Nikdy však nesmí šetrnost jíti pod potřebné minimum palby k umlčení nepřítel. Toto minimum je závislé na hustotě nepřátelského obsazení a na stupni dokonalosti úpravy terénu a terénu vůbec. Skýtá-li terén někde nepříteli malé plochy k umístění zbraní, tam jest i jeho sla-

bina, neboť tam nejsnáze, t. j. s nejmenším počtem zbraní, dosáhneme dostatečné plnosti palby. I v tomto příznivém případě nám však často nepostačí organické prostředky.

Tam, kde tedy chceme opravdu prorazit, tam musíme dosáhnouti nezbytně absolutní převahy palby. To nijak nevylučuje možnosti, že se bude útočit i jinde. Takový útok bude však spíše nepříteli jen poutati, ač proniknouti i tam není zhoła nemožné. Odhodlané, energické, rychlé a opravdově přiblížení otrásá obráncem právě tak jako prudká palba. Záleží tu mnoho na morálce nepřítel.

Aby bylo dosaženo účinku umlčení, je třeba určitého počtu střel v jistém čase na cíl anebo prostor jistých rozměrů vypálených. Tak P-I-1 považuje hustotu palby za dostatečnou, nasadíme-li na 50 m jeden lehký kulomet (normální rozstup při rozvinutí družstva 5 kroků, čl. 285; viz též čl. 663). Při šířce fronty 500 m bude tedy potřeba 10 družstev do palebného sledu. Větší zhuštění se nedoporučuje, aby nevzrostly ztráty. Tuto plnost palby vyvine však pěchota jen do hloubky 600 m. Nepřítel bude však postřelovati naši pěchotu i z větší dálky. Pěchota může prodloužiti svou palbu jen těžkými kulomety. Kulometná rota o 12 kulometech může podle dřívějšího údaje, při dodržení zásady, že jen jeden kulomet v družstvu střílí, zatím co druhý odpočívá, umlčeti asi 300 m fronty. Minomety a pěchotní děla, vřače granátů a p. nelze vzíti vždy v počet, neboť budou míti často na práci dosti cílů zvláštních, pevných anebo skrytých. Předpokládáme-li, že vlivem rozptylu bude těžkými kulomety umlčen nepřítel v hloubce 150 m, je to dosti málo. Proto musíme tuto palbu doplniti a hlavně prodloužiti palbou lehkého dělostřelectva.

Nemáme statisticky stanovených množství střeliva nutného k dostatečnému umlčení pro náš lehký dělostřelecký materiál. Data uváděná našimi střeleckými předpisy jsou vzata z francouzských a platí vlastně pro 75 mm francouzský kanon. Má-li se dosáhnouti úplného umlčení lineárního cíle, je třeba 2 ran 75 mm za 1 min. na 15 m fronty. Jsou-li 2 rány za 1 min. normální kadencí, kterou lze po delší dobu stříleti, znamená to potřebu 1 děla na 15 m fronty, baterie na 60 m, oddílů na 180 m. Při větším účinku 8 cm a zejména 10 cm střel lze předpokládati, že by mohl oddíl obstarati snad šíři větší, při slabších a nesouvislých odporech až 300 m, při zvýšené kadenci snad až 500 m. Kterou číslici budeme považovati za rozhodující, to závisí na předpokládaném odporu, a ten zase na hustotě obsazení a na stupni úpravy terénu. Čím budou tyto složky hodnotnější, tím menší fronty můžeme svěřiti oddílů k postřelování, neboli tím většího počtu oddílů budeme potřebovati.

Palbu lehkého dělostřelectva prodlouží dělostřelectvo hrubé. Můžeme čítati, že oddíl postačí podle okolností k umlčení 600—700 m fronty. Použitím plynových a dymných střel (proti pozorovatelnám a bateriím a p.) lze účinek umlčení zvýšiti. Ať však počítáme jak počítáme, vidíme, že prostředků nebudeme míti nikdy dosti. Vždyť jsme ještě nepomýšleli na SV., pozorovatelný, baterie a na daleké rušení a zabraňování, kteréžto cíle si vyžádají rovněž mnoho materiálu. Poněvadž bez naděje na umlčení nepřítel není naděje na úspěch, nezbyvá než uskrovniti se a útočiti jen na takových fron-

tách, t. j. v tak širokém pásmu činnosti, v kterém naše soustředěné prostředky postačí. Musíme pak prováděti řadu postupných úsilí, abychom dosáhli konečného cíle cíli postupnými. Jinými slovy, nedostatek prostředků vynutí si manévr cíli a pásmy činnosti.

Data nadhozená tu bez nároků na úplnost mohou nám posloužit k tomu, abychom si utvořili představu, jakého palebného úsilí vyžaduje pro sebe útok, má-li se zdařiti. Krvavě ztroskotavší se útoky z r. 1914, kdy vyzbrojení automatickými zbraněmi bylo daleko za dnešním, nesmějí se opakovati! Podceňování významu nepřátelské palby a zanedbání požadavku absolutní převahy palby nad nepřítelem, útočíme-li, svědčí o tom, že organisátor útoku zapomněl příliš brzo na světovou válku.

Jen zřídka kdy se sejdeme s nepřítelem daleko slabším nebo úplně nepřipraveným, abychom si mohli dovoliti ihned, t. j. takřka bez příprav, útočiti. Za všech jiných okolností nepromyšlený a nepřipravený útok je těžkým hříchem, který by ve skutečnosti hekatombami mrtvých zatížil svědomí podnikatele, aniž by mu dal výsledky odpovídající obětem.

Tyto úvahy vedou nás však také k závěru, proti němuž se až příliš často hřeší, že totiž úseky, pásma činnosti, svěřované jednotkám, musí býti úměrné požadovanému úsilí. Velitel nařizující praporu, aby hájil středisko odporu široké 3 km, neposuzuje správně bojovou sílu této jednotky a dává jí nesplnitelný úkol. Polní řád (v čl. 374) praví, že prapor je s to vytvořiti ještě souvislou palebnou clonu na frontě zšíří 3000 kroků (2250 m). P-I-1 v čl. 822 uvádí největší šířku 2000 kroků (1500 m). To znamená, že prapor nasadiv na 50 m 1 lehký kulomet potřebuje 40—41 družstev do palebného sledu. Úplný válečný prapor má jich však jen 36. I když správně křížená palba těžkých kulometů učiní palební clonu dosti nebezpečnou, přece jen její hloubka a hustota nepostačují. Prapor nemá žádné hloubky a záloh. Nepřítel může dosti snadno část našich zbraní umlčet, prosáknouti vhodnými místy v terénu a prapor směstí se světa.

Můžeme tedy praporu na tak široké frontě dáti za úkol nejvýše dočasnou obranu. Náležitě odolnosti nabude prapor tak na poloviční frontě, t. j. kolem 1 km. Tehdy bude míti palebný sled zálohy, které nahradí jeho ztráty, a velitel praporu bude moci vytvořit kromě mohutné přehrady i palebnou clonu před pásmem středním a provésti eventuální drobné, překvapující a okamžité protiútoky, které mají zpravidla velký úspěch.

Neúměrnou šířkou fronty se však zvyšují rovněž nesnáze styku a spojení. Velitel praporu nebude často s to na frontě 2250 m svůj prapor přehlédnouti. Jeho pojítka budou musít překonávat větší vzdálenosti a stávají se tím zranitelnějšími, nespolehlivějšími a některá pojítka i méně výkonnými (na př. optika, spojky), některých pak nebude lze vůbec upotřebiti. I když dotace pojítky postačí jako takž v oddíle, praporu, nepostačí v setnině, rotě. Připadá totiž v našem případě při 3 rotách v prvním sledu po 750 m na rotu, kterou velitel roty v boji a v palbě svými pojítky, t. j. spojkami, stěží ovládne.

Nelze tedy svést žádný řádně vedený boj na tak širokých frontách ani za obrany, neřku-li za útoku. Velitel nařizující za takových podmínek útok, prohřešil se proti zásadám diktovaným Polním řádem a válečnými zkušenostmi, neboť nepřihlížel ani k taktickým možnostem své jednotky, ani k možnostem velení svého podřízeného. Vždyť dáme-li praporu v útoku 750 m fronty, není to málo!

Jednotky byly právě organisovány k boji na určitých frontách, které udávají služební řády. Podmínky těchto bojů byly měřítkem pro sílu a vyzbrojení určité jednotky, a to jak zbraněmi, tak velitelským personálem (pojitky) a službami. Nesmíme jim tedy dávat úkoly, pro něž nejsou organisovány.

Z toho vidíme, že šířky pásem činnosti závisí přímo jednak na úkolu (úsilí), který té oné jednotce dáme, jednak na jejich skutečných početních a materiálních stavech. (Příště dále.)

P. R.:

Mechanisace.

(Podle zahraničního tisku.)

(Dokončení.)

Obrana.

Při volbě obranné posice bude nutno se značnou měrou řídit tím, jaké zbraně má nepřítel; když má mnoho obrněných sil, nutno volit obrannou posici tak, aby bylo lze co nejlépe upotřebiti protitankových zbraní, aby byl veliký výstřel. V tom případě je velmi výhodné, je-li před posicí přirozená překážka pro tanky; ta se zvláště uplatní tehdy, když ji protivník nemůže viděti a je jí pak překvapen. Není-li takových překážek před frontou, je výhodné, jsou-li hned za hlavní obrannou posicí.

Výbornými překážkami pro tanky jsou lesy a vesnice.

Organisujeme-li obranu, je velmi důležité, abychom od letectva a obrněných automobilů dostali včas a co nejdříve zprávy o nepříteli; není-li překážek pro tanky před frontou nebo v nejbližším týlu, nesmí býti obranná posice zbytečně přeplněna pěchotou, ozbrojenou obyčejnými pěchotními zbraněmi. Musí tam býti dostatečné množství kulometů k odražení pěších útoků a pak dosti protitankových zbraní k zadržení útočících tanků; dělostřelectvo se umísťuje co nejbliže k pěchotě a tanky se soustřeďují buď za středem anebo na křídlech sestavy k provedení silných protiútoků. Držeti tanky rozloženy stejnoměrně za celou obrannou posicí je ve většině případů nesprávné.

Jezdeckto je záhodno zesilovati obrněnými automobily a protitankovými zbraněmi a dávat je do zálohy za frontou nebo za křídlem (nebo křídly), aby bylo pohotově zasáhnouti na krátký rozkaz do boje.

Obrněné automobily mají v obraně dva hlavní útoky: zjednatí vpředu dotyk s nepřítelem a stále jej pozorovati; operovati na frontě, na křídlech a v týlu protivníka, zdržovati jeho postup.